

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

N:o 15
5 Augusti

REDAKTION:
AXEL ANDERSSON. THEOD. ANDERSON.

Årg. 18
1914.

Kraftens ande.

Gud har icke givit oss försagdhetsens ande utan kraftens. 1 Tim. 1: 7.

ivet med sitt stora allvar fordrar allvar av den, som skall leva det. Liksom livet fördömer lättsinnet, så förkastar det ock slappheten, lättsinnets tvillingbroder. Människans sanna kraft är ej lika med kroppslig styrka, som i mycket hög grad kan finnas hos andligt och moraliskt undermåliga personer. Den sanna kraften tillhör den inre människans förmåga att verkligen *vilja* det rätta och goda samt då ock *göra* detta.

Men att *vilja* i denna betydelse är icke detsamma som att för ett ögonblick flamma upp av en tillfällig hänförelse för något, som synes rätt och ädelt, för att sedan vid mötande svårigheter och obehag utan att rodna svika sin varma föresats och handla i rak strid mot det förut fattade beslutet. En dylik ögonblickets hänförelse märkes icke så sällan hos eljest svaga och slöa personer.

Att *vilja* något det är att, övertygad om en gärnings, ett måls verkliga förträfflighet och stora värde, efter moget övertvägande enligt Jesu anvisning i Luk. 14: 28—32 fatta ett fast beslut och att oavsett de svårigheter, som månne möta, likväl leva och verka för detta måls uppnående samt handla i överensstämmelse med den insedda sanningen.

Men om viljan skall kunna förmå något, då måste hon vara förenad med ett äkta moraliskt mod. Den fege är svag och icke kraftfull. För att ställa sig på sanningens sida och uthålligt kämpa för dess sak därtill fordras icke minst i vår tid ett verkligt mod. Det är frånvaron av detta, som vållat, att så mången lovande ung man och kvinna lidit skeppsbrott, förlorat sin barndomstro och nu flyter som ett vrak på nöjenas och orättfärdighetens skummande flod. Många äro redo att med kraftiga ord försvara det sanna och sedligt goda, men de brista i sin gär-

Drömmen.

För U. F. V. Av *Essan*.

Hans aftonbön hade varit en ed. Han hade kommit från ett möte, uttröttad och på en gång upphetsad av applåderna, som skänkts honom efter hans glänsande tal och modfärd av anledning, som han varken kunde eller ville fatta. Han hade talat i hat, och flammande heta och bittra hade orden fallit. Åhörarna hade som alltid, då han talade, dragits oemotståndligt med, och de uppåtvända, lyssnande ansiktena hade värm och hänfört honom. Han kände, att han behärskade massan, att den såg i honom föregångsmannen, hövdingen, kring vilken de med villiga hjärtan fylkade sig. Hur lydde då hans budskap? — Ack, det var ett budskap allenast om kamp, om strid på liv och död, om hat och förnekelse. Han lyfte sin knutna hand högt över sitt huvud och med en stämma, som klang som stål, slungade han ut: »Om och tusen falla vid min sida» — —. Han hejdade sig en sekund. Hade någon av det andlöst lyssnande auditoriet märkt den fatala ordalydelsen, kommit att tänka på, att den stod att läsa i den gamla, föråldrade boken, som de alla tävlade om att förgäta? Och det var på detta han tänkte, då han efter mötets slut befann sig ensam på hemväg. En blygselrodnad flammade på hans kinder, när han långsamt gick igenom den förargliga meningen. Han stormar uppför trappan. Till anfall, till storms! Det var hans lösensord, och hela hans uppträdande tycktes stå i närmast tänkbara förhållande till detta. De fast slutna läpparna, det utomordentligt utpräglade drag av viljekraft, som vilade över det bleka, manligt vackra ansiktet, och de blå ögonens stålblext i förening med den höga gestaltens raka, målmedvetna hållning gävo åt honom en omisskännlig prägel av hövding. Och som en hövding var han älskad och hatad. Men i denna stund var han kujon, ingenting

annat. Vad hade han med gamla, dumma bibelcitat att göra? Han var väl mannen att skapa sig egna ord. En ed gick över hans läppar. Det var hans aftonbön.

*

Han var hemma igen. Den lilla herrgården låg i drömmande middagsro. På trappan i solen låg Cesar; han gick inte upp, utan lät sin unge herre kliva rätt över sig. Vid mors arbetsbord i salen var det tomt, men han hörde mors röst från angränsande rum. Mor bad. Han lyddes ovillkorligen till det ömma, varma tonfallet, de bevekande, ångestfyllda orden och förstod, att han var föremålet för mors bön. Snabbt glider för hans minne en tid, en lycklig, fastän för länge sedan svunnen, då han brukat smyga till mors sida och böja sina knän även han i tro och tillbedjan. Kära, kära mor! Hur han längtade att smeka hennes böjda, vita huvud. Men han hölls tillbaka av en egendomlig känsla av fruktan. Han bävade för de klara ögonens fråga, ty mors ögon frågade alltid, ehuru läpparna tego — frågade tåligt och ömt, förtvivlat och hoppfullt. Så bidar han och lyssnar. Stämman därinne, skälvande och spröd, tystnar till sist, och han känner sig ännu mera bävande nu, sedan den kära rösten förklingat. Så förtonar mors bild och försvinner, och han är ensam — alldeles ensam. Men nej — icke alldeles. Någon har tagit mors plats, någon beder i mors bönevrå. En späd, ljus flickgestalt skymtar för hans öga. När mor stod färdig att bryta upp och gå in i den stora, ljuva vilan, tog hon ett löfte av sin dotter, att denna skulle fortsätta hennes avbrutna arbete, förebedjandet för make och son. Och när mor såg in i den ungas mörka ögon, som ärvt så mycket av moderns djup och allvar, och läste det vissa, trygga löftet, som lyste fram

därur, då somnade mor så lugnt. Och det löftet till mor hade den lilla obrottsligt uppfyllt — ända tills —. En ilning av smärta genombävar honom, när han tänker på, huru de en dag funnit henne, knäböjande, blek och kall, med kinden mot den uppslagna bibeln, mot den älskade »herdepsalmen.»

När far lyfte upp sin flickas huvud och såg det underbara uttryck av stilla ostörd frid, som vilade över det lilla kära anletet, och en blick i den nötta boken sade honom, var hon hämtat kraft att lysa som en solstråle och ända in i döden bära fridens ljuva insegel — då vaknade far och började söka sanningens väg. Brodern kände visserligen ett stygn av smärta, en halv längtan efter något bättre, men tvivel och otro höllo honom alltför hårt bunden. Han mäktade icke frigöra sig. Sedan hade det gått mycket snabbt utför för honom, allt längre och längre ut i svarta natten. Han såg så tydligt skede efter skede av sitt liv försvinna, och han hörde mors och systers röster alltmera fjärran. Tänk, om — en isande hand grep om hans hjärta —, tänk, om han vore så nära branten, att aldrig deras

böner någonsin mer kunde nå honom! Om han vore utanför —, för evigt utanför? En fasa — utsäglig — obeskrivlig grep honom. Han tyckte sig störta utför — han, som hitintills blott stormat uppför. Han sjönk hastigt, hastigare, svindlande...

Han reser sig upp klarvaken. Var det en dröm? Var det icke fasthellre så, att tankar och minnen, undanskjutna och kuvade under dagarnas strid och hets, i stilla natt trätt fram och talat? Visste han icke väl förut, huru de kära hänsovna bedit för honom, tills deras läppar stelnat och tystnat? Hade han mod att döva den längtan efter frid och förlåtelse, som ropade och kved i hans hjärta? Hade han mod att glida ned i mörkret så långt, att de band, som de käras böner sträckte efter honom till hans räddning, icke mera kunde nå honom? Nej, han ägde det icke.

Av förnekaren och otroshjälten blev efter en natt, genomvakad i bön, genomkämpad i ångest, en ödmjuk, lovsjungande Jesu lärjunge. Från den natten gick han ut till anfall mot synd och mörker, till strid för Kristus.

Ett heligt liv.

D:r Arnold från Rugby beskriver i ett brev en helig syster. Genom en sjukdom blev hon för tjugu år sedan hänvisad till ett slags liggstol. Under hela denna tid kunde hon aldrig ändra ställning. »Och likväl», säger d:r Arnold, »har jag aldrig sett en själ så full av kraft, kärlek och hälsa. En varm kärlek, en nästan fullkomligt tillintetgjord själviskhet, ett dagligt martyrskap, under vilket hon ständaktigt framhårdade i sitt beslut att aldrig tala om sig själv, omtanke till och med om nålarna och banden i min hustrus klän-

ning och om min lilla flickas docka, men aldrig en tanke på sig själv, utom då det rörde hennes tillväxt i helighet. Av allt skönt, vackert och upphöjt vare sig i Guds eller människors verk njöt hon. Hon lade jorden under sig enligt löftet. Till och med i dödsskuggans dal bevarades hon från otålig fruktan och ett omtöcknat förstånd, vilka ofta förstöra Kristi härliga verk.

Give Gud, att jag komme i åtnjutande av en hundradel av hennes lön i härligheten!»

En oskyldigt dödsdömd.

Under förra århundradet upprördes mänskligheten genom Dreyfus-affären. Ännu i dag finns det många, som knappast vilja tro på oskulden hos den olycklige, vilken måste till-

Föräldrarna såväl som barnen voro protestanter, utom den tredje sonen, Louis, som övergått till katolicismen. Fadern förlät honom detta och anslog t. o. m. en årlig summa penningar åt honom.

Calas tar avsked av sin familj.

bringa fem år av oerhörda lidanden på Djävulsön.

I slutet av 1700-talet upprördes på samma sätt det allmänna medvetandet av det straff, som ådömdes en stackars protestant, falskeligen anklagad för att av religiösa skäl hava mördat sin son.

Saken förhöll sig på följande sätt:

Jean Calas föddes nära Cartrés i södra Frankrike 1698. År 1731 gifte han sig med en engelska, vilken härstammade från franska flyktingar. Med henne hade han sex barn: Marc-Antoine, Jean-Pierre, Donat-Louis, Anne-Rose, Anne (Nanette) och Jean-Louis-Donat.

Familjen hade en prätigt tjänarinna, Jeanne Vignier. Ehuru hon var katolik, var hon likväl mycket tillgiven sitt husbondefolk och försvarade dem alltid.

Jean Calas var känd som en god make och fader. Till yrket var han köpman i bomullsvaror i Toulous. Hans affär blomstrade, då olyckan inträffade i hans familj. Den äldste sonen, Marc-Antoine, var mycket tungsint och sluten. Då han saknat håg för affärslivet men fått talets gåva, hade han önskat bliva advokat eller gå någon annan bana, som lämpade sig för hans begåvning. Men detta var enligt lagen förbjudet för protestanter.

Sysslölös och utan några framtidsutsikter började han umgås med dåliga kamrater. Han tog snart intryck av dem och började spela och föra ett utsvävande liv. Han blev så småningom alltmer dystert och tänkte t. o. m. beröva sig livet, som han fann outhärdligt. Han blygdes så över sig själv.

Slutet blev, att han också satte denna sin sorgliga plan i verket.

Den 13 okt. 1761 stängdes Jean Calas' butik i vanlig tid. En vän till familjen, La Vaïsse, bjöds kvar till supén. Vid desserten gick Marc-Antoine ut. »Jag försäkras», sade han till tjänarinnan.

Ingen fäste sig vid, att han så där hastigt gick ut, men då La Vaïsse beredde sig att taga avsked, fann man Marc-Antoine hängande i ett rep inne i affären. Alla blevo förskräckta och förtvivlade vid denna hemska syn.

Man gjorde allt för att återkalla den olycklige till livet, men förgäves.

Jean Calas erinrade sig de barbariska lagarna, enligt vilka en självmördare skulle naken och med ansiktet vänt nedåt släpas på ett galler utefter gatorna, och ville skydda sitt namn för denna fläck. Han sade därför till polisen, att han funnit sin son liggande livlös på golvet i affären.

Denna osanning kom att kosta honom mycket.

En belackare utspridde ett rykte, att det här inte var fråga om en naturlig död, ej heller om ett självmord, utan om ett mord.

Jean Calas, sade han, hade själv strypt sin son.

Andra gingo ändå längre. De gjorde gällande, att Marc-Antoine skulle hava yttrat, att han hade velat avsvärja sig protestantismen. För att hindra honom därifrån, hade familjen med hjälp av den unge La Vaïsse tagit livet av honom.

Detta skamliga förtal vann tilltro hos de flesta. Så benägen är man att förtro lögnen än sanningen. Överdomaren i Toulouse satte därför Jean Calas, hans hustru och sonen Pierre jämte tjänarinnan och den förut omtalade vännen utan misskund och förbarmande i fängelse.

Louis Calas, den son, som avsvurit sig protestantismen, tvekade icke att säga, »att protestanterna med egna händer måste strypa de barn, som avfalla från tron».

Det katolska prästerskapet gav Marc-Antoine en mycket ståtlig begravning. Fyrtio präster och hundratals munkar gingo i procession från sorgehuset till domkyrkan. I denna, som var klädd i svart, hade man placerat en väldig katafalk. Vid den övre ändan av densamma såg man ett skelett, som lånats från medicinska fakulteten. I ena handen höll det matyrpalmen och i den andra den penna, med vilken Marc-Antoine hade velat, som man sade, underteckna sin avsvärjelse.

Den depraverade unge mannen, som frivilligt berövat sig livet, blev således i folkets ögon en martyr, ett helgon och ett offer för föräldrarnas intolerans.

Familjen Calas och La Vaïsse kvarhölls fem månader i fängsligt förvar. Varken den stränga inspärningen eller det hårda kroppsstraffet kunde likväl förmå någon av dem att bekänna sig skyldiga till ett brott, som de icke begått. I sin fanatism begärde då befolkningen i Toulouse, att Jean Calas skulle dömas till stegeln i hopp att genom denna förfärliga tortyr kunna tvinga honom till be-kännelse.

Domen avkunnades den 9 mars 1762. Enligt den dömdes Jean Calas till 1) tortyr; 2) att i bara skjortan och med obetäckt huvud och bara fötter ledas fram till domkyrkans huvudingång för att där göra offentlig avbön. 3) Skarprättaren skulle krossa armar och ben på honom. 4) Calas skulle föras omkring med ansiktet mot himmelen för att inge skräck hos åskådare, så länge Gud behagade behålla honom vid liv.

Denna omänskligt grymma dom verkställdes följande dag. Marterna blevo långvariga, men Jean Calas uppgav icke en klagan, utan vidhöll in i det sista, att han var oskyldig. Han dog som en hjälte och en kristen, bedjande för sina domare och bödlar. Många av åskådarna glömde sin fanatism och gråto bittert.

De övriga fängslade utom Pierre fri-

gåvos. Pierre däremot inneslöt man i ett kloster i tro att kunna omvända honom till katolicismen. Slutligen lyckades han fly till Genève. Där återfann han sin broder Donat och sin moder, som var berövad sina döttrar och levde i det största armod.

Vid denna tid bodde i Fernez, nära Genève, den store franske filosofen Voltaire, vars namn var känt över hela världen.

Han trodde på en personlig Gud, men förkastade hela uppenbarelsen. Till kristendomen, som han kände mycket litet till, var han den bittraste fiende.

Han lärde känna de båda bröderna Calas. Sedan han noggrant förhört dem, blev han fullkomligt övertygad om deras faders oskuld. Och vi måste till Voltaires ära säga, att han i detta fall visade det största frisinne och de ädlaste och modigaste känslor.

Ty han tog den olyckliga familjens sak om hand och försvarade den med så mycken värma och talang, att hela Europa kände harm och medkänsla. Han gav sig ingen ro, förrän han hade upphävt domen, som domarne i Toulouse samstämmigt avgivit, och föranstaltat om en revision av rättegången. Calas blev offentligt förklarad fullkomligt oskyldig, och hans minne blev högtidligt återupprättat.

Det blev en allmän glädje. Den staccars familjen, som blivit så orättvist behandlad, mottogs med en varm och entusiastisk hyllning, och en pension på 30,000 livre (mer än 20,000 kr.) tillerkändes änkan och hennes barn¹.

S. C. Hult.

¹ De, som närmare vilja studera detta ryktbara fall, kunna läsa "Jean Calas" av A. H. Coquerel Fils.

Du lilla bäck.

*Du lilla bäck, som hoppar glatt
och leker muntert ett »ta fatt»
på vägen genom lunden,
din böljas lek
jag skåda vill,
din muntra sång
jag lyssnar till
i stilla afionstunden.*

*Du lilla bäck, som glad och fri
i rastlöst lopp far allt förbi,
vad ilar du till möte?
Din dag är kort,
din fröjd också,
och kort den väg
du har att gå
till havets vida sköte.*

*Du lilla bäck, hur väl för dig,
att du ej känner själv din stig,
ej vet din framtids öden.
Du stämmer upp
din muntra sång,
din bölja gör
så ystra språng
mot havet och mot — döden.*

*Du lilla bäck, så lär mig då,
att jag som du må gladligt gå
min framtidsdag till möte
och se med fröjd
mot vägens slut,
då livet flyr
och faller ut
i evighetens sköte.*

O. W. G—r.

Försoningskransen.

För U. F. V. Av —ia N.

Ty skatten akta, som Gud dig sänder.
Den glider sakta ur din händer
Och ses ej åter av dig, förrän
Du svara skall, hur du vårdat den.
Wallin.

raven allt förliker, Himlen allt försonar.» De orden stodo så livligt för mitt minne, då jag en eftermiddag gick över kyrkogården i min hemsöcken. Jag stannade en stund vid kyrkogårdens vackraste grav. Här tycktes de allra fagraste av Floras barn stämt möte.

Den stora av ett lika dyrbart som vackert staket omgärdade gravplatsen såg ut som en praktfull blomsterrabatt. En ung fru hade här fått sitt sista vilorum, och den efterlämnade maken hade låtit pryda sin älskades grav, så att den nu var en av de vackraste på hela kyrkogården. Nästa grav, som tilldrog sig min uppmärksamhet, var nästan lika vacker som den förstnämnda. Men det var dock med en känsla av vemod, jag såg densamma. I det äktenskap, som genom denne mans död upplöstes, hade förhållandet mellan makarna ej varit det bästa.

Hustrun var en tid betänkt på att begära skilsmässa, något som dock blev ogjort, kanske av hänsyn till de vuxna barnen. Så kom döden och löste bandet helt hastigt, en hjärtförlamning ändade på endast några sekunder mannens liv. Men nu stod hans grav översållad av blommor. Var det männe en — »försoningskrans»?

Just som jag var färdig att gå hem, fick jag se en syn, som kom mig att stå som fastnaglad. Där stod jag och stred med mig själv emellan leende och tårar. Ett stycke från den plats, där jag stod, gick en man, som i ena handen bar en förtjusande vacker bukett, vilken han lade

på sin hustrus grav. Jag kände den mannen mycket väl. Under hustruns livstid hade jag ofta arbetat i deras hem och kände väl till förhållandet där. Den mannen var en tyrann i sitt hem. Trätor och kiv hörde till dagordningen. Ja, det kunde understundom gå så långt, att han slog sin hustru. Där som vanligen annars var det väl ej alltid den enes fel allena. Men det hörde jag under vistelsen i deras hem, att mannen var den förste att kasta stridshandsken. Och sällan, om ens någonsin, var något till belåtenhet. »Försoningskrans», tänkte jag åter och kände på samma gång ett djupt medlidande med mannen. Tänk, om han försökt strö litet mera av kärlekens blommor på sin hustrus levnadsväg, medan hon levde, huru anorlunda hade ej då deras hem kunnat vara! Vilket ljust minne av hemmet hade ej då deras barn fått föra med sig ut i livet! Men jag vet, att dessa barn intet annat minne ha av sin fader, än en man, som de samtidigt fruktade och hatade. Och efter moderns död är det endast sällan, de besöka hemmet.

Ack, varför äro vi så rädda för att visa kärlek i ord och handling, medan vi ha våra kära omkring oss? O, att vi förstode vikten av att dela ut av kärlekens blommor, medan vi ha våra älskade kvar. Sedan kunna vi också lugnt lägga blommor på deras gravar utan det bittra medvetandet av att ha begynt försent.

Tanken förde mig tillbaka till en ung kvinna, vid vilkens grav jag nyss stått. Hon var i livstiden medlem av den ungdomsförening, jag själv tillhörde, och deltog med liv och lust i arbetet. Så blev hon svårt sjuk och kunde ej längre besöka mötena. Man hade ju kunnat vänta, att de unga skulle besöka sin lidande kamrat, men under

den tid av nära tre år, hennes sjukdom varade, innan hembud kom, besökte några vänner henne blott *en enda gång*. De hade då en dyrbar stund omkring sjukbädden. När de sade farväl, var det med löfte om att snart komma igen. Men ehuru hon levde över två år därefter, kommo de dock aldrig. Hur djupt det smärtade den unga, lidande kamraten låter sig lättare tänkas än beskrivas.

Men även hennes lidandes dagar togo slut. Och till hennes bår sände ungdomsföreningen en stor, vacker krans av vita och gula liljor. »Försoningskransen» kallade jag den. Tänk, om de hade sänt dessa blommor till henne, medan hon

levde! Hur mycken glädje skulle ej det skänkt henne. Ty hon hyste en nästan passionerad kärlek för blommor. Men *då* tänkte ingen därpå.

Man tycker, att det är så vackert att sända blommor till de döda. Och nog är det så. Men varför glömma våra lidande vänner, medan de ännu äro i livet? En hälsosam läxa hade jag lärt mig på kyrkogården. Och ur djupet av mitt hjärta steg en bön till Gud om kraft och hjälp att i den mån jag kan sprida glädje och ljus omkring mig, att älska medan tid är. Ett berg av blommor på graven kan ej hela, vad jag felat mot den döde i livstiden.

Håll på i tid och otid.

En bild från det andliga verksamhetsfältet.

För U. F. V. Av D. M—n.

Den unge predikanten i X friförsamling i Norrland gick fram och åter på sitt rum, orolig för aftonens möte. Hela första böneveckan hade gått, och det var nu näst sista dagen av ungdomens bönevecka.

I en av de andra gudstjänstlokalerna skulle den aftonen en av huvudstadens mera bemärkta andlige ledare predika. Predikanten, som gärna själv velat gå och höra den framstående mannen tala, var starkt betänkt på att inställa mötet, synnerligast som vädret var mycket ruskigt. Snön yrde och stormen ven om knutarna, så att det var rent äventyrligt att vara ute en sådan kväll. Det var därför ytterst små utsikter, att några skulle samlas till mötet.

Ehuru således åtskilligt talade för att bönemötet den aftonen saklost skulle kunna inställas, var det dock omöjligt för predikanten att besluta sig därför. Driven av en inre maning att trots allt hålla mötet, gick han efter en allvarlig bön om Guds välsignelse ned för att börja. Några voro samlade, och efter avsjungandet av

en sång ledde predikanten i bön, varefter han yttrade ungefär följande:

»Kära vänner. Då vi dels på grund av det svåra vädret, dels av andra bidragande orsaker icke ha stora utsikter att vänta någon tillslutning till mötet i afton, ha vi varit starkt betänkta på att inställa det. Men drivna av en inre maning ha vi dock beslutat låta mötet ha sin gång. Kanske skall till äventyrs detta möte bli avgörande för någon.»

Just som den sista meningen uttalades, öppnades dörren, och en ung man trädde in i lokalen och satte sig i en av de nedersta bänkarna. Det klack till i predikanten, då han såg den unge mannen, som var ordförande i en av stadens nykterhetsföreningar och rätt ofta besökt mötena under vinterns lopp.

Från det ögonblicket var den unge predikanten icke längre oviss, huruvida han skulle fortsätta mötet eller icke. I samma ögonblick han såg den unge mannen, som han flera gånger sökt vinna

för Gud men förgäves, förnam han såsom en röst i sitt inre, som sade:

»Det är för hans skull, som mötet skall hållas. Han kommer i afton att lämna sig åt Gud.»

Missmodet var nu borta, och med trosvishet fortsatte predikanten med ett enkelt vittnesbörd, framhållande nödvändigheten av att i ungdomen lämna sig åt Gud. Därefter vidtog det sedvanliga eftermötet, som inleddes med sången:

»Än finns det rum till lammets bröllopsfest.»

Under det sången sjöngs, skyndade predikanten direkt ned till den unge mannen och sade:

»I kväll är det din tur, det känner jag på mig.»

Då den unge mannen tvekade, fortsatte han full av allvar:

»Tänk, om du en gång skulle få se detta möte upprullas för dina ögon och höra en röst säga: detta var det sista tillfället i ditt liv, varför försmådde du bjudningen!»

Dessa ord gjorde ett djupt intryck på den unge mannen, och känslorna började taga ut sin rätt. När predikanten märkte ynglingens rörelse och förstod, att motståndet nu var brutet, lade han sin hand vänligt på den unge mannens axel och sade:

»Nu är det bäst, att vi böja knä och bedja Gud om syndernas förlåtelse i Jesu namn.» Sagt och gjort. Uppfylld av stridiga känslor böjde den unge mannen knä vid predikantens sida och ropade:

»Herre, hjälp mig och fräls min själ.»

Orden voro inte många, men Gud hörde hans bön, och den stunden blev vändpunkten i den unge mannens liv.

Efter en natts bönekamp kunde han också säga:

»Jag har vunnit seger, Halleluja!» Det blev också en seger för den lilla församlingen på platsen, ty den unge mannen blev såsom medlem av densamma en nitisk arbetare i vingården och fick icke så långt därefter glädjen att se flera av sina anhöriga komma till tron.

Någon tid därefter berättade han för predikanten, att han just den eftermiddagen, då denne så starkt frestades att inställa mötet, hade varit i den svåraste själanöd.

»Det var», sade han, »som om hela mitt inre skulle ha förtärts av något osynligt, och jag var så olycklig, att jag fruktade det värsta, om ingen ändring skedde. Så kom äntligen efter en lång och ångestfull väntan den tid, då mötet skulle börja. Jag gick dit, och som jag öppnade dörren till kyrkan, var det, som om någon hade sagt: För dig är detta möte. Jag gick in och satte mig. Olycklig var jag, fast jag icke ville tillstå det. Men den kvällen blev också vändpunkten i mitt liv», slutar den unge mannen.

Det blev nu än tydligare för predikanten, att det var Guds Ande, som lett både honom och den unge mannen den kvällen. Och glad och tacksam var han, att han icke lät sig övervinnas av frestelsen att i själviskhet inställa mötet.

Det har också blivit honom alltmera klart, huru nödvändigt det är att hålla på i tid och otid, även om de yttre omständigheterna äro ogynnsamma. Ty kanske vill Gud just då genom oss utföra något, som skall bli av varaktig välsignelse.

Vad kärleken kan åstadkomma.

Det berättas, att då Michel Angelo skulle måla sin berömda tavla »Kristi korsfästelse», lät han en person föreläsa för sig om Kristi korsdöd ur de fyra evangelierna, under det han själv satt med slutna ögon. Han lyssnade, tills hans själ

var så att säga ett med vad han hörde. Då först tog han paletten och penseln och började det mästerverk, som sedan skulle göra hans namn odödligt. Det var åsynen av och tanken på korset, som så hade inspirerat honom.

Mitt vackraste midsommarminne.

För U. F. V. Av W. S—m.

I Sandviken firade under midsommar därvarande missionsförening trettiofemårsjubileum. Undertecknad var inbjuden att delta i högtiden, vilket jag ock gjorde. Då församlingen för 15 år sedan firade 20-årsjubileum, var jag även med.

Att jag så kommit att fästa mig vid församlingen i Sandviken har sin upprinnelse från mitt första besök på platsen. Det var för nära 26 år sedan. Missionär Walldén och jag stodo då färdiga att utresa till Kongo för första gången. Innan vi började den långa färden till landet under ekvatorn, gjorde vi flera resor i mellersta och södra Sverige

för att bliva något kända av missionsvännerna. Bland andra platser, som vi under den tiden besökte, var även Sandviken. Där hade nyss varit en rätt genomgripande väckelse, så att mycket folk var samlat. Några av de då närvarande tycktes ha fäst sig särskilt vid oss, ty under hela den tid, som jag vistades i Kongo, gick aldrig ett år, utan att vi erhöilo brev från vännerna i Sandviken. Detta gjorde naturligtvis sitt till, att vi kände oss särskilt förbundna med dem. Vid besöken i hemlandet gjorde vi dem ock en påhälsning.

När jag nu i midsommar var där, blev för mig genom en fotografi presenterad en liten syskonskara på icke mindre än nio personer. Jag blev så intresserad av

dem, att jag i min ordning vill presentera dem för tidningens läsare och läsareinnor.

Då jag på min förut nämnda resa besökte Sandviken, voro föräldrarna till dessa ungdomar så gott som nygifta, och nu hade de en så stor och vacker barnskara. Likväl föreföll fadern, som arbetar vid bruket, ännu mycket ungdomlig.

Vad som allra mest bidrog till att jag fäste mig vid dessa unga var meddelandet om, att alla utom den lilla elvaåriga systemen, som ännu går i söndagsskolan, tillhöra ungdomsföreningen.

Är det icke en rent av märklig företeelse, en vac-

ker syn: nio syskon, alla tillhörande Herren och hans församling, alla verksamma i ungdomsförening, söndagsskola och sångförening? Ingen av dem synes ha haft behov av att »till en tid» leva i världen. De ha följt sina föräldrar på Guds vägar allt ifrån barndomen. Jag har icke kunnat avhålla mig från att under glädjetårar betrakta denna älskliga bild. Må den nu gå vidare till uppmuntran och exempel för andra.

Så vill jag på samma gång bedja syskonen Järner om ursäkt, för att jag olovandes »satt in dem i tidningen». Av fruktan för avslag, vågade jag inte bedja om löfte. Må er syskonkedja förbli obruten och familjeringen hel kring Guds och Lammets tron!

Syskonen Järner, Sandviken.

Gamla och unga.*

»Gamla och unga skola glädja sig tillsammans», säger profeten Jeremia. Närmast syftar han då på Israels frälsning i kommande dagar såsom ett för gamla och unga gemensamt glädjefämne. Ja, gamla och unga ha något gemensamt att glädja sig åt: hoppet om evig frälsning, ej bara för Israel utan för allt Guds folk. Och då detta hopp är gemensamt, binder det ock samman de gamla och de unga även på andra områden i livet, i hem och församling, i dagligt arbete och i verksamhet för Gud. Det är bara att beklaga, att det så ofta har blivit en klyfta mellan gamla och unga. Och ändå: det måste i viss mån bli en klyfta. De gamla se helst tillbaka, de unga framåt. De gamla vilja helst förbli i det, som blivit dem välbekant och kärt, de unga vilja pröva nya banor och lära känna det, som är dem obekant, och som därför lockar med oemotståndlig makt. Det är en klyfta mellan gamla och unga, och det måste så bli, det är visst. Men för många har denna klyfta blivit en gapande avgrund, över vilken ingen bro kan slås. Och därför ha ibland de gamla stått på sin kant och de unga på sin och sett över till varandra, utan att ett närmande skett. De gamla ville, att de unga skulle ta första steget, och detsamma ville de unga gent emot de gamla. Och så blev aldrig någon bro slagen över klyftan.

Det är på detta sätt månet hem går sönder. Det är på detta sätt mången församling och ungdomsförening splittrats. Det är på detta sätt månet nederlag lidits, där stora segrar stått att vinna. Vad är att göra?

Det kan ej nekas, att felet ofta legat på de ungas sida, men det måste också erkännas, att de gamla ibland felat. Det har å ömse sidor fattats något, som jag skulle vilja kalla för det bärande bjälklaget i den bro, som skulle byggas. Jag menar ömsesidigt *förtroende*. Så länge gamla och

unga i hem, församling och verksamhet möta varandra med misstroende, så länge skall klyftan gapa bred emellan dem. Men den dag, de skänka varandra förtroende, är första bjälken lagd över klyftan. Och en bro *måste* byggas. Ty huru skola vi en gång kunna få glädjas tillsammans, om vi ej här velat arbeta och lida tillsammans?

Det måste sägas, att det är de ungas plikt att ta första steget. Men det är de gamlas plikt att möta de unga på vägen. De skola vandra sida vid sida, ej var för sig. De skola bära varandras bördor och ej lägga sten på dem. De gamlas erfarenhet och besinningsfullhet skola samverka med de ungas entusiasm och kraft, att resultatet må bli det bästa möjliga. Detta allt möjliggöres genom förtroende och kärlek å ömse sidor.

Det är många, som klaga över att det också blivit en klyfta mellan gamla och unga genom ungdomsföreningarnas bildande. Den klyftan finnes mera i teorin än i praktiken, om ömsesidigt förtroende råder mellan församling och ungdomsförening. Är det ej samma Herre, vi tjäna? Vilja vi ej mot samma mål? Förvisso. Må vi då ej genom misstroende till varandra splittra, vad som hör ihop, såsom barnet tillhör modern och modern barnet. De gamla ha, mänskligt att tala, den kortaste vägen framför sig i livet. Skall deras verk dö med dem? Nej, för såvitt deras verk varit en gärning åt Gud, skall deras verk leva genom oss unga, om vi annars befinnas värdiga att gå ut i vingården. Och vår gärning, skall den dö? Nej, också den skall leva, leva genom våra efterkommande, så länge Gud behöver mänskliga tjänare på denna jord, och så länge villiga händer och lydaktiga sinnen finnas. Ty det är endast genom att här lyda Guds vilja, vi en gång skola få glädjas tillsammans över fullbordat verk och vunnit frälsning.

Bruno Nyström.

* Ur tidningen Norrbottens Ungdomsvän, innevarande års sommarnummer.

Några intryck från K. F. U. K:s världskonferens.

I början av juni detta år samlades världsorganisationen K. F. U. K. till konferens i vår huvudstad. Till densamma hade föreningar jorden runt skickat ombud. Det var i sanning en representativ skara kvinnor, som sålunda kommo samman för att meddela varandra erfarenheter från den gångna fyraårsperioden och diskutera nya arbetsmetoder samt för att få personlig uppbyggelse och vedervärdelse.

Tre av Österns länder, Indien, Kina och Japan, representerades genom infödda delegerade. I en rad föredrag och diskussioner behandlades den kristna kvinnans olika arbetsområden. Av dessa anförande framgick också vad K. F. U. K. egentligen vill, och huru den arbetar.

»Att läka livets öppna sår», som det står på Livingstones gravsten i Westminster Abbey i London, kan K. F. U. K., sade en tal., sätta som motto över sitt arbete. Detta går ut på att bispringa den unga kvinnan i livets skilda lägen, men framför allt innebär det att visa henne till Kristus såsom varande den rätte hjälparen. Ett sådant arbete ställer ovillkorligen stora fordringar på en K. F. U. K.-sekreterare. En sådan böra vara en djupt kristlig personlighet och äga takt och uthållighet. Verksamheten ställer sig olika i kristna länder å ena sidan och i hedniska och muhammedanska å andra. I de förra är den huvudsakligen kristlig-social, i de senare bär den karaktär av missionsarbete.

Den kristna kvinnan har i våra dagar många arbetsfält. Ett av de viktigaste är hemmet, som en talarinna liknade vid kvinnans hjärta. K. F. U. K. bör därför lära sina medlemmar inse, att bildandet av ett hem är en kallelse värd den moderna kvinnans bästa krafter. Dessutom bör den se till, att den unga kvinnan får den teoretiska och praktiska utbildning, som fordras, för att hon skall rätt kunna sköta ett hem. Viktigast av allt är likväl,

att kvinnan kommer i besittning av den sinnets daning, som är ett oefftergivligt villkor för en god maka och moder.

Ett djupt intryck på alla gjorde den norska författarinnan fru Michelets tal för den gamla utslitna modern. »Må vi aldrig glömma», slutade hon, »att det går en vedergällningens lag genom livet! Såsom vi nu behandla *våra* mödrar, så komma våra barn i sin tur att en gång behandla *oss*.»

För kvinnoaksrörelsen står K. F. U. K. ej främmande. Den anser, att den sanna kvinnoemancipationen består i att frigöra och utveckla de krafter Gud nedlagt hos kvinnan. K. F. U. K. vill likväl, att kvinnofrågan skall vila på kristlig grund.

I sitt föredrag »Kvinnan och samhället» gjorde fil. kand. Ingeborg Wikander gällande, att i fråga om fattigvård, sjukvård och läkaryrket kan kvinnan genom sin varma känsla och sympati väsentligt bidra till samhällsproblemens lösning. Detsamma gäller även om kvinnan som lärarinna. Vidare yttrade talarinnan: »Beträffande klasskillnaden kan kvinnan göra mycket för dess utjämning. Genom sitt arbete och sin fostran kan hon slå bryggor över klyftor, som eljest bleve oöverstigliga».

Så hava vi diakonissans, församlings- och slumsystemens kall. Här öppna sig stora vidder för de kvinnor, vilka vilja offra sitt liv för samhällets fallna, fattiga och sjuka.

Ett annat viktigt kall är missionärens.

Det här är endast en liten axplockning från den minnesrika konferensen. Den vill likväl påvisa några av de områden, där den kristna kvinnan kan sätta in sina krafter. Måtte denna konferens få vara ett medel att över hela världen driva många hängivna, modiga unga kvinnor till arbete i Herrens vingård. »Skörden är mycken, men arbetarne äro få.»

E. N—n.

Skultuna kristl. ungdomsförening, av vilken ett gruppkort är införd i detta n:r av U. F. V., fyllde den 7 sistl. febr. tio år. Antalet med-

sänder på samma gång en hjärtlig fridshälsning till trossyskonen landet runt. Föreningen bildades för 17 år sedan och består f. n. av

Skultuna kristl. ungdomsförening.

lemmar är omkring 40. Föreningen arbetar hand i hand med församlingen. Den är ock ansluten till S. M. U. och sänder till U. F. V:s läsare sin varma hälsning. -- Förliden vinter drog en väckelsevind fram över Skultuna. Medlemsantalet i föreningen ökades då rätt betydligt.

Ungdomsföreningen Salem i Motala presenterar sig härmed för U. F. V:s läsare och

ett 90-tal medlemmar. Den är ansluten till S. M. U. och till Östergötlands läns kristl. ungdomsförbund.

Ungdomsföreningen Liljan, Valla, hade sönd. den 12 juli offerfest för ungdomens hednissionen. Den inbringade kr. 37: 34.

Ungdomsledarekurs hölls den 15—19 juli i Betaniakapellet i Helsingborg på föranstal-

Ungdomsföreningen Salem, Motala.

tande av Skånes kristliga ungdomsförbund. I kursen deltog 66 personer.

Föreläsare voro fil. kand. Axel Andersson, kand. Bruno Nyström, pastor Aug. Liljenberg och folkskoll. J. A. Wallendorff. Bland föreläsningarna märkas särskilt: "Vår ungdoms-rörelse och dess uppgift" av Bruno Nyström, "Där söndagsskolan slutar" av Aug. Liljenberg, "Ungdomslivets psykologi" av Axel Andersson samt "Ögonblicksfotografier för söndagsskolan: Obadja, Samuel, Moses" av J. A. Wallendorff.

På fredagens e. m. bereddes kursdeltagarna en mycket trevlig omväxling genom en söttur på Öresund.

Säfsjö ungdomsförening, Småland, hade sönd. den 12 juli anordnat ett större missionsmöte i ekparken vid Säfsjö Mellängård. Talare vid mötet voro pred. Hj. Ohlsson, Värnamo, Ruben Johansson, Säfsjö, och missionsär S. M. Fredén.

Ungdomskonferens hölls sönd. den 19 juli av Lanna friförs. ungdomsförening, Närke, i godsägare Joh:s Hedengrens park, Lanna. Hälsningstal hölls av föreningens ordf. Joh. Eriksson, Lanna, varefter distriktsförest. J. E. Jansson, Linköping, höll ungdomsföredrag och godsägare Hedengrens föredrag. Avslutningspredikan hölls av pred. Carl Petersson, Fjugesta. Kollekt upptogs för missionen i Kongo.

Lillkyrka och Krogesta ungdomsföreningar, Närke, hade möte vid det natursköna Åsta sönd. den 19 juli. Tal hölls av K. Jansson, Löre, pred. Sandal, Krogesta, Albert Anderson m. fl. Krogesta ungdomsförening utförde sång och musik.

Ingången i vilan.

Ester Johnson.

Ester Johnson †. Den 6 sistslidne mars avled Ester Johnson från Bössjarp, Gällaryd, endast 22 år gammal. Hon tillhörde Gällaryds ungdomsförening och var en av föreningens verksamaste medlemmar samt musikföreningens ledare. Hon levde i nära förening med Herren. Och hennes högsta önskan var att kunna föra andra till honom. Dagen, innan hon dog, bad hon om en hälsning till ungdomsföreningen. Hon hälsade de unga, att de skulle leva helt för Herren och taga avstånd från världen. Vile hon i frid till uppståndelsens morgon!

G. H. frågar: Är det orätt att studera läroböcker på söndagen, då man använder två och en halv timme till bibelläsning?

Denna fråga torde för vår skolorngdom vara ganska aktuell. Jag tycker emellertid ej om den formulering, som H. G. givit den. Frågan är så sammanställd, att det ser ut, som om H. G. för att muta sitt samvete i fråga om söndagsarbetet ålade sig 2½ timmes bibelläsning såsom botgöring. Detta är ej rätt och kristligt tänkt, men påminner i hög grad om munkarnas sätt att läsa så och så många Pater Noster eller Ave Maria, allteftersom de syndat mer eller mindre. Om jag läser bibeln i sex timmar på söndagen, så är jag ej därmed rättfärdigad för de synder, jag kan begå under söndagens sex övriga timmar. Låt oss därför se bort från detta tillägg till frågan. Det hör inte dit. —

Är det då orätt att studera läroböcker på söndagen? Det blir en fråga mellan mig och mitt samvete. Tredje budets ord är klart. Söndagen är mig given till *vilodag*. Och för mig står det klart, att läxor och studier i allmänhet ej äro så nödvändiga arbeten, att de måste förrättas på söndagen. Under min skoltid avhöll jag mig hela tiden, så långt möjligt var, från studier på söndagen. Och jag förlorade ej därpå. Vål vet jag, att det kan givas tillfällen, då söndagsarbete i detta fall kan försvaras, men i de flesta fall tror jag, — och erfarenheten bekräftar min tro — att det kan undvikas. I varje fall går man till veckans arbete mera utvilad efter en söndag, som fått bli en verklig vilodag, än om man under förebärande av mer eller mindre rättfärdiga skäl gör vilodagen till arbetsdag. *B. N—m.*

Karl E. frågar: Vilka äga rätt att söka det s. k. "Cedergrenska stipendiet"? Och vart skall man i så fall vända sig?

Enligt donators testamente är denna fond avsedd att bereda tillfälle till god uppfostran för obemedlade barn — företrädesvis från Stockholms folkskolor — som icke på annat sätt kunna erhålla hjälp till sin utbildning, men som visa stor begåvning, och om vilka deras lärare hysa särskilda förhoppningar, att de, om de erhålla en tillfredsställande utbildning, skola kunna göra en god insats i vårt lands ekonomiska eller intellektuella utveckling.

På grund härav vill fonden medverka till utbildning för vilken levnadsbana som helst, för vilken eleven, manlig eller kvinnlig, befinnes

äga särskild och stor begåvning, såsom teknisk verksamhet, industri av varje slag, handel och lantbruk ävensom konst och vetenskap.

Sökande till understöd skall äga goda karaktärsegenskaper och stor begåvning, helst för visst levnadskall, samt hava inhämtat kunskaper, motsvarande fordringarna för genomgången folkskola.

Ansökan om understöd skall meddela, i vilken riktning sökande önskar utbildas sig, och skall åtföljas av här uppräknade handlingar: 1) utdrag av prästbetyg, 2) läkareintyg, 3) skolbetyg, 4) intyg av lärare, husbonde eller annan person om sökandens begåvning, vandel och ekonomiska förhållanden, 5) uppgift på lämplig person (ej nära anhörig), som, därest sökanden antages till stipendiat, är benägen att vaka över hans utbildning och vid anfordran lämna förvaltningen av fonden upplysningar angående stipendiaten och hans arbete, 6) de handlingar, ritningar o. s. v., som sökanden i övrigt önskar åberopa. Därest sökanden fyllt 16 år, bör hans ansökan vara egenhändigt skriven. De under 1—4 samt 6 omnämnda handlingar kunna insändas i bestyrkt avskrift.

Ansökningar till nästa utdelning av understöd mottagas i allmänhet under september och oktober månader och kunna insändas med posten under adress: Förvaltningen av Telefondirektören H. T. Cedergrens Uppfostringsfond, Rosenbad 2, Stockholm C. Upplysningar i fondens angelägenheter lämnas å fondens expedition.

Redovisning

av influtna gåvomedel.

Ungdomens mission bland lappar, sjömän och hedningar.

Maj 1914.

Edebo ufg gm Gustafsson 35:—, Wara ufg gm Jonsson 10:—, Söderhamns kr. ufg gm Bössman 46:10, Vaxholms kr. ufg gm Nilsson 50:—, Alfsbacka ufg gm Nilsson 10:—, Högeruds kr. ufg gm Larsson 25:97, Vätö ufg gm Anderson 5:61, Karin Jonsson, Bälinge, 6:—, Ununge ufg gm Andersson 16:—, Vårgårda-Hobergs ufg gm Isaksson 29:55, Lidköping gm Hemberg 32:37, Ljusne-Ala ufg gm Lindqvist 13:50, Skinnskattebergs ufg gm Andersson 25:—, Kävsta ufg gm Persson 20:73, Åshammars kr. ufg gm Sjöblom 22:—, Norra Vi kr. ufg gm Karlsson 15:—, Gustafsbergs frif:s ufg gm Svensson 10:—, Grude-Ljungns kr. ufg gm Johansson 8:70, Bjurkärns frif:s ufg gm Sändberg 4:50, Kolbäckes ufg gm Eriksson 25:—, Västerrottna kr. ufg gm Jansson 40:—, Ljusdals kr. ufg gm Larsson 10:—, Laxarby frif:s ufg gm Leandersson 5:—, Växiö ufg gm Törn-

blom 10:—, Lunda ufg gm Klasson, Jönåker, 30:—, Järnskogs mfgs ufg gm Lindqvist 20:—, Karlshamns ufg gm Ljungfäldt 44:42, Mölndals kr. ufg gm Larsson 35:75, Hestra kr. ufg gm Spånberg 40:—, Spelviks o. Ludgo ufg gm Åkerman 65:—, Billesholms kr. ufg gm Löfkvist 10:—, "Två medlemmar i S. M. U." 15:—, Strömsholms ufg gm Ericsson 20:25, Kristinehamns kr. ufg gm Stenberg 45:83, Nora mfgs ungdom gm Rodén 116:06, Ruds ufg gm Brolin 10:—, Täckhammar kr. ufg gm Karlberg 25:36, Fröjereds kr. ufg gm Holmgren 25:—, Mariestads ufg gm Eksén 36:34, Betania ufg Helsingborg, gm Paulsson 33:16, Forsby kr. ufg gm Ahlberg 36:41, Väsby kr. ufg gm Björk 7:—, Grycksbo kr. ufg gm Hammar 24:—, Öregrunds kr. ufg gm Pettersson 18:50, Sågmyra kr. ufg gm Nordahl 3:15, Tidaholms kr. ufg gm Lager 92:60, Lanna östra ufg gm Österman 25:—, Loo gm Svensson 34:75, Venjans ufg gm Lundgren 9:—, Torstuna mfgs ufg gm Andersson 7:—, Svanskogs kr. förs. ufg gm Olsson 12:—, Brita Hällén, Forsa, 20:—, Vaxholms kr. ufg gm Nilsson 28:20, Hanna Karlsson, Häradshammar, 30:—, Retels kr. ufg, Ockelbo, gm Berglund 50:—, Sanna ufg gm Larsson 5:26, Magra mfgs ufg gm Jansson 32:42, Gottsta kr. ufg gm Jansson 25:50, Högsjö kr. ufg gm Nykvist 16:90, Mönsterås ufg gm Wahlgren 17:—, Örnsköldsviks kr. ufg gm Bruno Nyström 51:—, Bollnäs 14:20 o. Östavall 6:20 gm Fredén, Kedjeåsens ufg 15:—, Hagalunds ufg gm Wennberg 25:—, Mullsjö kr. ufg gm Carlsson 15:05, Kolsva gm Wetterberg 5:—, Betesdakyrkans kr. ufg, Alnö, gm Ahlberg 10:—, Väte ufg gm Östman 7:—, Roslagsbro ufg gm Andersson 50:—, Tegelsmora ufg gm Wadin 45:96, Varola kr. ufg gm Larsson 20:75, Norra Films ufg gm Halén 10:—, Långareds ufg 6:50, Emigrantmissionens ufg, Göteborg, gm Talmer 5:—, Närunga norra ufg gm Karlsson 5:—, "Vår dotter Annas sista önskan" 25:— gm Anna o. L. J. Lindström, Axmarby, Bergby, Gärdsjö kr. ufg gm Engblom 39:67, Ada Andersson, Närunga, 10:—, Gestriklands ungdom av S. M. U. gm Andersson 410:—, Häverö ufg Senapskorvet gm Olsson 28:—, Sävenfors kr. ufg gm Eriksson 10:—, Rådmansö ufg Syskonringen gm Eriksson 7:20, Bors kr. ufg gm Jansson 7:—, Flodafors ufg gm Rundblad 8:50, Kristinehamn gm Axel Andersson 6:—.

Västeråsförslaget.

Maj 1914.

Hässleholms kr. ufg gm Edstam 12:—, Växiö ufg gm Törnblom 3:16, Loo gm Svensson 12:22, Hofors kr. ufg gm Nilsson 15:—, Salems förs. ufg, Malmö, gm Persson 6:75.

Ett hjärtligt tack till varje givare!

Svenska Missionsförbundets Expedition.